

Milan Koch

Balkánské básně /1972-74/

O čem přemýšlel měsíc červenec

Opatství vedra bude nutné
Rád bych přišel v plné parádě
mám ještě čas –
myji se a strojím se
Vyrazím na cesty jednoho sladkého rána
Jsem báječný svobodný
přijdu vždycky včas ne jako někdo...
nenechávám se ohmatávat kuřaty!
jím loňské brambory se špenátem
mám jedenáct fantastických sourozenců
nejčastěji vídávám ty dva
zajímám se také o umění
chodím rád na procházky s anděly
udržují mě ve středních letech
jsem na to hrdý
nenechávám do sebe štourat hromosvodem
ani raketou
někdy jsem strašně náladový
s každým chci vyjít po dobrém
nenechávám ze sebe dělat parkoviště
nerad cestuji podzemní dráhou
dost si toho pamatuji
pamatuji si na Boha to byl ještě mladý zajíc
Nenechte mou duhu na obloze!
Nestrkejte do mě továrním komínem!
Nestrkejte mě do laboratoří a skleníků!
Jsem nabitý!
odpovědný sám za sebe
pohrdám vašimi rozpočty
rodí se ve mně zlý úmysl
zlý jen pro život
pro životní styl
kosmu není nebezpečný
já nezmeškám vlak kvůli dešti
mám svůj charakter ale pověsti o sobě nesbírám
památničky nepěstuji
raději oslavím citové vztahy mezi lidmi
mávnu žezlem panovníka s klíšťaty od bráchy
udělám sucho až pukne jíl legendárním lukám v hlavě vzteky
Udělám šrumec v řepě navzdory meteorologům
Nikdo na mě nezapomene – to si pište
Uspím slečny u vody za starým mlýnem
a spálím jim záda na kost
Potrápím zahradníky s plevelem a housenkami
Rozpúlím horu Života
vypiji řeky roztavím mrtvým mramor nad hlavou
Nechám vystoupit dědečkovi z nákupní tašky pot na čele
Rozehrēju asfalt a přilepím na něj noviny
Vymyslím novou módu klobouků slunečníků plavek
muži odhodí podprsenky a podprsenková válka utrpí porážku

Zvýším odběr nápojů – zamotám tím výrobcům hlavy
do obkladů z osvěžujícího papíru
Vytáhnu jazyky lidem na nádraží až po bradu
Krásné lesy zapálím pouhým božským pohledem
Napadnu města kůrožroutem
Vyšisuji bohémům vlasy a ovesné klasy předčasně zažlutím
Zakážu stín zapálím noc
rozžhavím střechy průlivy chodníky
shodím cyklistu na patník – mrtvice!
Uvařím kukuřičnou řezanku na valníku
ani vánek nedám jachtám
Každý den bude stejně červený
kdekdo bude nadávat:
„Válka ve Vietnamu má zhoubný vliv na počasí!“
Zlámu vesla svěžesti
Očesám jahody oklovu višně zavřu školy divadla
překvapím milence jako živý na nebi
Mluvit se bude jen a jen o mně
tyfus! smrt alkoholem zkažené párky zelené salámy
úplavice! zkažené saláty žloutenka! otravy houbami
– moje práce
říká se že i v kyselém mléku je má vina
Já nepotřebuji brýle proti slunci!
zalidním pláže
utopím několik dobrých, ach! výborných plavců
Pracovat bude obtížné
Umučím vojáky na cvičišti nad zákopem pro krávy
Vykopu nové studně s minerálními prameny Smrti
Chci hrát nohejbal se sluncem
Naučím se mnoha novým sympatickým žertíkům
koupím si lístky do letních kin
Tlouštíci pustí sádlo do kastrolů
Pryč s tekutým pudrem
Nové pihy naskáčou na tvářích něžným stvořením
Kropicí auta mě navoní
chleba bude k dostání
Horolezci vypotí krev
Zašpiním plno bílých košil
Vlaštovky budou létat sakra vysoko
vylopím byty těm kteří přede mnou utekli na chatu
mrzáci v sádře nevydrží
lovcům bronzu ztvrdne úsměv
major se sám zastřelí
Jsem měsíc hromu
neměl bych dovolit odnést seno do seníků
Stanu se mistrem světa ve vodním pólu
Ukradnu v knihovnách rukopisy které si přečtu až později
zahraji na klavír červivými malinami
Budu-li moudrý je to náhoda jímavé kouzlo
zatím čekám a vzpomínám
zkrášluji si tvář osudem
a přec nejsem doktor filosofie
Hrome!

přivedu jednoho vědce do bláznince a rychle mu uteču
- nechám vás napospas lékařům

Na Mamaiu

Jel jsem bílým Zodiadem
okouzlený přímořím přes Badadag
a Constantu do Mangalie
Za volantem fantazie
na rybářském prutu brečela do tmy
Housenka L'Aquila kouřila ameriky
Motor šeptal pod kropicí konví
v plevelu a písečných dunách
Věděl jsem sotva kudy jedu
V Tomes jsem chtěl najít hrob Publia Ovidia
a osvobodit jej od barbarů

Ve spaní mě pronásledovalo velké černé oko
sfingy z Bucegy

Když jsem se probudil
karosérie se třpytila ovocem leštěnky
Moře se rozednilo
na mamajských plážích zrály mušličky
ze slunce šly hlasy
a vítr těžkl na mém klíně

Za pár let na všechno zapomenu
– dovádívá Mamaio!

Bukurešť

Bucure! Bucure!
Paříž Východu spí v urbanismu
Kolportéři prodali poslední večerníky
tiché noční trolejbusy se plíží městem
neonové světlo padá do kaluží na Calea Victoriei
V zahradní restauraci Cina pohasly lucerny
Vítězný oblouk vypadá jak fantom brány pekelné
vzpomínám na Faustův dům
rodiče už asi nedoufají že se někdy vrátím
Z Teatrul National I. L. Caragiale vycházejí herci
listí platanů dýchá nad chodníkem
nejsem tu cizincem
v bývalé Capse jsem potkal bohéma
Ó bílé topoly v jejich korunách vousatí Lipovani
Vedle mě na schodech Muzeul de Arta R. P. R.
leží projásaná vínovnice
padesát tisíc obrazů se mně dnes v noci nepodaří odnést
Bulvárem voní sušená levandule mazut
a Černé moře
Na cestách člověk tak rychle dospívá
bohové chtějí abych nezemřel
Nemohu usnout rozčilením
za pár hodin se začnou ulicemi hemžit lidé
Teď už vím
že budu na světě dokud budu
MoCi
kdo neokusil svoji bezmocnost nepochopí
Potkal jsem Dragut Mariu Mihaie Preda Istvána
Zahariu Mitrea Ncoara Liviu Gala Ruha
Eufrosinu
a nikdo mi je nevezme
Gea taky nic mi nevezme
Atanas to potvrdí
všichni byli světoví
Chtěl bych napsat všem lidem ale nemám adresy
není co není
volím tuto cestu
dřív než mě přejede auto
Pomalu hýkáním osla začíná se rozednívat
nejkrásnější Rumunka vyklání se z okna
a vyčesává své dlouhé černé vlasy do ulice
Krásného chlapce
vidím ji poprvé v životě
Z hrdla acceleratu se ozval severní výkřik
Ještě jednou se podívám na toto město
bude se mi po něm stýskat –
proč jdu tak pomalu
na světě je ještě mnoho měst kde jsem nebyl
není možné zůstat v jednom věčně
není možné vidět všechna ostatní a nemít peníze

Fasády domů se rozžhavují vlasem vycházejícího slunce
Jezera květin se rozvírají
kdo by nemiloval květiny
rajzují si to Mahalou
přede mnou leží melouny dýně a východní Evropa
na výpadovce

Na stanici první pomoci

Na stanici první pomoci
doktoři nevědí si rady s rakovinou
kousla mě asi písečná zmije
ale vypadá to na zlomenou nohu
Transfuzi myšlenek ještě nepotřebuji
Dostanu po injekci
do každé jednu
a budu dál žít
pár dní
v horečkách

Přes všechny překážky

Vejdu dovnitř
hotelu
Vešel jsem správně?
Napiji se přímo z lahve kterou najdu
v moři
ať žaludek se třeba zboří
Dal jsem se dobrovolně ostříhat
abych se dostal za hranice?
Stále se za něco stydím
raději chodím na oběd do bufetů
už dlouho jsem nečetl ani Ň mimo svého Ň
Nejsem obchodnická povaha
Nešťastně jsem se zamiloval
do duhy
Kámoši si ji vzali do huby
a změnili se
Všechno se mění
i celní prohlášení
Tenkrát jsem se narodil setrvačností
na opuštěném klíně
Když budu dlouho rajtovat ve vlnách
neusnu
Ó světlo zelené vinice spálené sluncem
hvězdy na nebi a na vodě
pálí ruce Nadě při porodě
Někomu mohu být nesympatický
rád si pospím když se mi chce
a když můžu
Už dosáhnu výš než na kliku dveří
kdo mě viděl ten tomu věří
Pořád mám zvýšený krevní tlak
rád piji okurkový lák
Tvrdnou mi játra
jak výtah do desátého patra
bolí mě neustále zuby
sněd jsem prášků tuby
a zubní pasta mi smrdí z huby
Mozek mám často naruby
a stárnu
přes všechny překážky
jako celý vesmír
ve směnárnách za přepážkou

Postrach crikvenického letoviska

Silnice je muzeum dopravních značek
Šňůrám aut tiše skučí železné průdušky
Blankyt je utvořen z času
chce zpátky do mozku
ó těla!
zdivočelá
Ó zrcadla osamělá
zlatá hemži břehů
sicilská slečna svést mě chtěla
Dávám se do běhu
Po slunci jede motocykl
stará kočka zavírá barák
Malé děti kráčí po boku hrdinů na promenádu
Policejní vozy se sjíždějí k léčebnému
ústavu pro talassoterapii
Po úpatí Kapely kleč dělá apely
V koších na vyhledávané pláži
ve starém snáři si červi
pochutnávají na opálené kůži
Před hotelem Mediteran se usmívá žárovka
Tito leží pod tamaryškem
zabalený do plakátu
Maestral nadzvedá válce se zmrzlinou
V písku sklenění raci dělají paci paci
a v kempech usíná lidský polotovar
na přízračných přítomných
a konečných konzervách pokrytectví

Přímořská cesta

Principe Principe
Damašek severu pořádá festival
výfukového plynu
Stopaři přešlapují za městem
pod velkou žlutou reklamou na dámské punčochy
Vydávám se za barvou moře
Poslední světlo z výkladů padá
na vlhký asfalt
není ve mně stálost – Odjíždím
experimentální iluze obdržely oficiálnost
Na březích Adrie modrá hraje árie
Kavárníci vyprávějí tavarih
Praelektron bliká v benzínové rose
Řidiči povolují svíčky a pijí
s dalmáckými sedláky víno dloubaje se v nose
Po modré galerii plují oblaka
nejedno srdce nad krásou ještě zaplaká
Lodi míří na ostrov Iž
Lojově teplé trávníky mají husí tvář
Turisti malují na vodu mastné fleky
ne kdo je člověk
ale jaký je
utajený okolnostmi
shodou okolností
áááááá
Muži ocelových nervů tahají za vlasy utopence
ze sklenice od okurek
Úspěšní čtou Remarquu pod slunečníky
za dva dináry a
umořeni vedrem a strašlivými okolnostmi
hážou po sobě zkaženými ústřicemi
za dva dináry – mlask!
Studentky u benzínových pump otírají
prach ze skel
Špinaví Turci prodávají špinavým Albáncům
feudalismus
ze zadarského letiště
odkud startují tajné znaky letadel
k mrakům nevědomí
a nosiči zavazadel odnášejí vzpomínky
za dva dináry
nedaleko garáží
kde sluneční paprsky vyhloubily do dlažby
dolík pro jezero z vyjetého oleje
za dva dináry
Mám IQ jedna
Primitivní malíři polili své obrazy parfémem
Hrob Husref-bega má zaťaté zuby
do kusů novin a voskových kelímků
Bílé saliny se houpají v rakiji

Vojka se chystá odejít
než dostane dva dináry
má na rtech měsíc a hvězdy Rade Drainaca
a chystá se odejít
dřív než rádio zakokrhá poledne
bez svých letních šatů
kde je ve svém světě
spoutána přirozenými čísly
a pobřežním tichem
pobřežním tajemstvím
korálovými okolnostmi –
Odchází
musí odejít
žralok bere čas do svých zubů
V zálivu se houpají červené a modré bóje
víno se plazí po střeších vináren
snad se skamarádím s anděly
rybáři spravují sítě v organickém světě
a na pulském zlatém stíně hrají vodní pólo
dvě nejsilnější mužstva dadaismu
snad více než nejvíce vystůňu se z fantazie
Rekreanti vyfukují gumové matrace
a jdou se podívat na sušené chobotnice
popíjejíce tonic
Z přístavů vyjíždějí pětítunky
do tvůrčího principu reality
rychlostí sto třicet kilometrů za hodinu
po serpentýnách
po suchých lesích
po velkém krupobití
dolů po serpentýnách
kde geologové nacházejí těžké kovy smrti
zatímco v Cavtatu zrají pomeranče
básníci uzavírají pakt se svými duchy
na konečné tramvaji
aby odešli škrábat brambory do polních kuchyň
na vojenské cvičení
Je horko
přijde noc
Gótové odešli
Domorodci gestikulují na trzích
čepuj víno z velkých dřevěných sudů
na nábřežích asociace
vaří škeble k obědu na benzínových vařičích
a černovlasá prodavačka zmrzliny
sype lískové oříšky delfinům
Snad se skamarádí s anděly
Námořníci na sebe pokřikují automatické pocity
Snobové v bílých košilích si prohlížejí truhlíky
s květinami a navzájem se fotografují
v rozšvihaném amfiteátru
za dva dináry
kde démoni o půlnoci zapálí svíčky

a spojí čísla hvězd s almužnou básníkům cest
Je horko je ještě den a já
Čekám kdy se vítr od moře začne schovávat
do vlasů kormidelníkům prázdna
a sluneční paprsky usnou na plachtovní

Letní noc na Makarské riviéře

Noc bdí nad bandity
Olivy sní o slunci
Andělé uklízejí v přístavištích uhlí
Přátelé leží opilí
v křišťálové lebce Zákona
Kdo jsi lásko?
Milenci počítají hvězdy nad kaňonem
Mrtví se protahují v rakvích
V bažinách kuňkají žáby
Co vidíš lásko?
Černý křížník naložený tajemstvím
přistává na pobřeží naděje
Nautilus?
Z podpalubí vystupují světlušky
Co žádáš lásko?
Sanitka zastavuje pod lampou
na konci ulice
Vystupují knoflíky od televize
Lásko lásko ty jsi vynášena!
Kulatý měsíc se schoval za domy z písku
a moře si hraje s rybářskými čluny
v temnotách půlnoci

Splynutí

Odstroj se!
Zavři všechna okna!
V noci překročí hranice těhotná žena
Průvodčí telefonuje svému manželovi
Na osamělých místech do horských jezírek
vstupují nazi lidé
Vědci se vrací z konference do laboratoří Hrůzy
Zamkni všechny dveře!
V tmavé chodbě jsou rozstřílená stříbrná křídla
labutě
Šofér nákladáku leží pod stromem
a popíjí kávu z termosky
Cestující s nemocným žlučníkem prchá z dovolené
domů ke svým angorským králíkům
Violoncellisti vystupují z taxíků aby se odebrali
na generální zkoušku samoty
Nůž řezníka zabíjí tunové prase
Z člověka se stává neotesánek
Z hor sestupují gnómové políbit srdce Krista
Duchové křížovatek zjevují přání tazatelů
podle sčítání lidu
Dnešní noc bude protančena
podle sčítání lidu
Všichni kteří jsou nechtějí čekat na smrt

Na jih od Boky Kotorské

Déšť déšť
stéká po mé tváři
Světlo světlo
proudí z Jeho očí
Déšť déšť
stéká po úžinách snů
Světlo světlo
halí Jeho kroky
Déšť déšť
obklopený světlem
Světlo světlo
obetkané deštěm
na lovčenských serpentinách

Je 5. stol. n. l.
a před Budvou stojí Římané
– budou umírat

Pondělní ráno ve Splitu

Pondělní ráno
Marjan obsypaný květy
jsi jako krásné věty
roztoužená panno
Diokleciánovy čtyři brány
kouřící komíny
podstavce subkultury
ty dělají na peklo rány
slyš slyš
Pondělní ráno
ve dvou
v davu
sám
navzdory touze
duní moře pouze
Pondělní ráno
těžce ale samo
přichází k tobě
a odchází ke mně
na ostrov Šoltu
Pondělní ráno
nebe je blízko
slunce vrhá blesky
je prostě hezky
na domech jsou arabesky
a lidé přestávají mluvit
protože bude horké poledne

Krize na dálnici z tohoto světa

Buď na špici
Neosvětlená vozidla přítomnosti
 si to ženou
do bezvědomí po svislých asfaltových
 parketách žalu
přes Rodopy strachu
ke kosmodromu Smrti
 s nebezpečným nákladem –
 s dokumenty pro mír

Kro sestrojí futuristická elektronická
 auta života?

Z vykrojených rohů polárkových domů
 podél žluté krajnice
 vykukují vybité baterie pravdy
na holé lebky serpentýn

Jsem celý život na dálnici z tohoto světa
Ojeté vozy poezie
 poslouchají tlukot roztrhaných tepen

Z výmolů v mozku se ozývají lokomobily
 výkřiků

Mám zážeh hnací směsi v hlavě
 banánové oči benzínu
 barevné motelové sny
 čtyřtakt touhy
 dvoutakty metafyziky
 pětiválcové lásky
 perverzní brzdy
 a husté otoky na stěračích

Paradoxy se ženou v expanzi věčnosti
 v devizových limuzínách
 pod omlazovacími mraky

Dodejte úrazy v dodávkách úrazu!

Trubadúři za volantem na hypersonických
 strojích plačíte garážují u bezhlavých
 bohů

Zadní nápravy se vaří v kukuřici
 napínák na vzorku života je zalévá
 žaludečnými šťávami koroze

Zlomené holení klouby telegrafních sloupů
 ční nad soutěskami

Člověk je místo častých nehod

U elastické benzínové pumpy zastavují
 motorizované bakterie

polykají zeleninový nákyp s výfukovými plyny
a rozsvěcují parkovací světla
Kolem bezesných bělohlavých olejových skvrn
přejíždějí mercedesy hříchu
tatrovky noci
wartburgy potratu
bibliobusy klaunů
a volhy panenství
Silné lijáky nafty stékají po dehtu nalepeném
na podprsenkách mrtvol
Povozy kurev stahují se z kanonických vozovek
a striptýzují okamžik
ve velké silniční kuchaře

Zmáčkni spojku k egodeismu!

V propastech hvízdají strašidelným ventilům
nervy a převodovky nekonečna
prorážejí kuželky z patníků
na autodromu nebes
Přejezdy objezdy
podjezdy
Nadjezdy
ach bella donna velká jízda!

Dálnice jak Maxwellova rovnice

Automobyl
autoosobnoc
autosračka

Beznozí diváci postrkují berlemi
vyšetřovatele
a vzdychají –
jedna béžová zavařenina leží na lopatkách
se svlečenými gumami v příkopě
Pták rychlost umírá pod věčnou příkrývkou
z karosérie
a pod průsmykem svítí slunce

místo náhrobku ze sacího ventilu

Sezení s dervišem

Pod tvýma nohama se zapalují voňavé tyčinky
Vchází do tebe volná tráva
 plavá svítící vzduchem
V dálce
 písně kněží z Rilského monastýru
 znehybňují čas
Dřevce vydobývají oheň
Slunce vytéká z nosu
Zlaté dělohy oblékají magnetická roucha
Vaříš čaj z jahodového listí
Vzduch je navoněn tvým tělem
Slyším tep tvého srdce
Směješ se své náladě
neustále vnímáš měsíc na vrcholcích stromů
Drobné ti cinkají po kapsách
vítr tě drží za ruku
a země na tebe vydechuje v květinách
Jdeš do Mekky
vykonáš bohoslužby pohybu
a zemřeš roku 1492 v Herátu
protože jsi se konečně osvobodil
od otázky jak žít

Zápis při holení

/idyla/

Vypadá to že nebude pršet
bylo by to zajímavé
než postavím na snídani
holím se na usmaženém břehu Marici
pár kilometrů od oblohy
– Nechci vypadat jako pobuda
chci se líbit Sofii
hvízdám si
břitva mi říká pane
a pozdravuje všechny hloubavé holiče

Holení je obřad
rituální vousy snědly rasistu
jinoši první chmýří obětují bohu
Jako malý Bobeš jsem rád pozoroval tátu
při holení nechápal jsem je a málem
jsem přitom přišel o kus prstu
jako patnáctiletý pubertán z planety Puberty
jsem vyhlížel první chloupek podnosem
a starou rezavou Astrou jsem ho zbavil
nesmrtelnosti
záviděl jsem vousy černočům a starším
kamarádům
– vousy malé a děsivé
Dnes vím že holení je otrava
jako každá starost
nejraději bych je neměl
Mám vousy řídké ale tvrdé tmavé barvy
které postrádají světového názoru
mé vousy nemají ruce jinak by se chytly
plovoucích větví když je shazují
do řeky
také jim nemohu psát dopisy a posílat v nich
peníze na mýdlo
Někdo se rád holí elektrikou
a já proč jsou všude zásuvky
Někomu vousy náramně seknou á la Robinson
tak jako jinému klobouk
k ženám se vousy nehodí to je jistá věc
vousatá hospodyňka žádný med domácnosti
V plnovousu je člověk starší a vypadá moudře
Vousy se dají vytetovat
fousáči s nudlema ve vousech jsou jak
malíři bez vousů
Umřeme i když budeme mít vousy jako Pánbůh
dlouhé šedivé odbarvené terpentýnovou

barvou smrtelníků
Přírodovědecké pozorování – vyhlížení vousů
„bez kníru ani hubičku“
Bojím se vousatých indiánů
Adamovy vousy hříchu založily kozí bradku
každý solidní polemický pán nosí ji a chytá se za ni
při myšlence že přišel o své mužství
Vousy objevily Marxe
vousy ozvláštnily svět
prorok bez vousů jako kráva bez vemene
Třímilimetrové vousy doženou šviháky
do blázince
každý neoholený vandrák je podezřelejší
než oholený zloděj a sadistický vrah
Dragounům sloužil knír jako respirátor
Celá zeměkoule zaroste vousama
Celý vesmír je vous
Pátý rozměr ve vousu
tři zlaté vousy děda Vševěda
Každý vous hřebík do rakve
Vousatá vodíková bomba
Vousatá cesta vědění
Ohnivě vousy lásky
Vousy to je trpělivost
každá filcka nalezne domov

Směji se na svou jantarovou bradu
odrážející se v řece
jsem celý od krve
vousy taky
připadám si bez nich blbě
teď když jsem holobrad bezknírač nepejzáč
Dívám se jak mé vousy odplouvají do
Egejského moře
sladkovodní ryby je obdivují: „Vždyť netonou
vždyť netonou!“
Ó mé vousy odplouvají
a pak je někde v chladném slaném podvečeru
vyplivne delfín k tureckému půlměsíci
Ó mé šklebící se vousy mystérie
dám vám dobrou radu
neběhejte nikdy po břehu
prodejte svou duši draho půjde-li do tuhého
zůstaňte vzpřímeni ve vorvaním hrdle
příliš je toho na zemi pro jeden
zatraceně krátký prdolínský vous
historie je přepeklitě veliká
v níž žralok kladivoun brázdí Středomoří
a řeka žene se a víří
moře nesmí vyschnout
Ó mé nesmrtelné vousy
v které rybí konzervě vás najdu?

V sofijské cukrárně

Poručil jsem si chalvu
Zlý úsměv ženy!
přinesl mi zmrzlé vlasy s cukrem
 v překrásné majolice
Hrdino! zvolal jsem na sebe
sám v cizím městě
sám s cizí ženou
bez hodinek
bez čepice
jedny boty
bez přítele
vedle velkého bílého dortu který není
 tvůj jen protože nemáš 400 lvů!
 v kapse u kalhot
Přestal jsem mít strach
snědl jsem celou cukrárnu ze vzteku
potom jsem umřel v ohryzaných válcích
 na zmrzlinu

V pokoji č. 13 hotelu Oves

Veš je nesmrtelná
Špínu na podlaze sní mokrý hadr
Přezrálá reneta kousla jezevčíka
Voda se narodila ve vaně
Stonožka stojí na jedné noze v klíčové dírce
Žaludek žaluzie má vředy
Špinavou záclonou
levného hotelového pokoje č. 13 proniká
slabé světlo z ulice
Jen noc
ramínka spí ve skříni
každý host je prokouknut
život je spropitné
na schodech leží zavražděná pokojská
Polní myši se schovávají do děr
protože Bůh se narodil ve fabrice
někdy chci být jako On
pozorný a starý

- - někdo zaklepal
nebylo to na mé dveře

Ze dna Atanasovy vodní dýmky

Pomaloučku
nebe končí v mé hlavě
mezi vdechem a výdechem
zase létám jak motýl v elektřině
První hlty jsou prostě ty nejlepší –
Jsem vděčen neznámé nesmírnosti
slyším přicházet její slávu
– lahodné bubláni –
– fosforeskující výkřiky –
----- ó -----

Bang je génius k neutahání
veliký milenec cc c c c v rajské zahradě
můj anděl kouřový svůdník
– – Znič mě
– – Zabij můj rozum!
– – Setři mé slzy dýmem!
– – Zlom mé vzdechy!
– – Ztlum má slova!
– – Dolů s Filipem!
– – Vrať mi víc než ti dávám!

Jsem v tom
Je ve mně kouzlo divoce přelétavé
namodralý soumrak zmalátňuje mé pohyby
Jsem v tom

Svět je plný něžných meruněk

Expozice

	A
Na dveřích bodegy visela cedulka: bude-li mě někdo hledat, řekněte mu že se vrátím asi za hodinu Bůh	
	B
Meziměstský autobus jezdí protivně a lhostejně od města k městu	
	C
Vlak zastavil – dál nepojede	
	D
Vystupují z letadla jsou na letišti taky svišti?	
	E
Ryba na talíři: píchne nebo mě řízne?	
	F
Vrazím ruce do kapes a nerozeznám obličej na mincích	
	G
Hamal je jeseter	
	H
Za Oreadou dvě dívky keřnatí	
	CH
Sudospředné sluneční odrazy = paslunce	
	I
go gó go goh Krróó sodíková chobotnice červotočiví vodňatci z plaviště sedimentární plážový muž	
	K
Moucha spadla do rakije napíla se a utonula ve svých křídlech	

Trosečník jižních hvězd

Balkán leží na mé dlani
Do deky zabalený
mám krásný výhled
Slunce zapadlo nalevo
Sultánův půlměsíc vrhá hrozné barvy
na krajinu

Máš černé vlasy
vzpomínám na tebe
šťáro
zapadlý a zapomenutý mezi tabákovými listy
a vidím dešťové výhonky
na šosé noci

Bojím se Kardžalů
aby mě mně nevzali všechny diamanty
aby neprovedli kasír mé fantazii
škorpiónem

Živím se fantazií spím s ní miluji ji
co zbývá nejsme-li opatrní?

Žraločí oko Černého moře se na mě dívá
dnes naposledy
Kolem skal neslyšně krouží ptáci
Široko daleko žádná velrybářská loď
která by mě vzala na palubu
Kdo kdy svým úsilím přeplaval prázdnotu?
B o h a b a b a !
navždy tu ztvrdnu
Ó rohatá gazelo zmrznu tu horkem

Jsem 5 km od Tureckých hranic
50 km od Karakadaga –
Istanbul je ještě daleko
a můj tábor zná jen volavka

Mořský památník

I

Moře se obdivuje své moudrosti:
vlny tleskají do útesů

II

Malá holčička plakala:
moře jí ukradlo veliký pruhovaný míč
s kterým si hrálo na vlnách na vlnách
na vlnách na vlnách

III

Černé moře je nejčernější
v noci

IV

Moře vydrželo přirážet
celých dvanáct hodin

V

Vraky vln na palubě Země

VI

Moře je silné dítě
které rádo vytahuje gumu u trenýrek

VIII

Vstupné na pláž se zčásti věnuje
na daň moři

VIII

Na pláži se pořádají závody o místo na slunci

IX

Neházej sůl do moře

X

Sůl Černého jako sůl Žlutého

XI

Utopený je zářným příkladem
že člověk moře nevypije

XII

Sedím na břehu a dělám že chytám ryby
– žádná se nenachytala

XIII

Pontské není Portske

XIV

Z moře vyleze málokdo suchý

XV

Plavat znamená profackovat se vlnou
jsi-li v moři

XVI

Úsvit vtéká v Primorsko

XVII

Parník klátí úžinu

XVIII

Z nouze moře dobrý

XIX

Pláž = ohrada pro ultrafialové vepře

XX

Kandidát věd Holozub s pýchou hovořil
o svém čůrání v moři

Za dva dny pánem skutečnosti

Mimochodem
stal se ze mě Stůj co Stůj
Bydlím už dva dny u Arcipastýře v ovčíně
Života
Vrcholky Rezu jsou holé jako Čas jezera
dojmů
a kujka propaluje hrdlo tomuto času
Jsem stooký obr hlídající Diovu milenku Ió
Okolo ohně tančí bihorský čardáš za zvuku
astrologických houslí průhledné španělky
a indiánského bubnu
stádo buvolů líné jak moje věčnost
Někdy naši radost nepochopí ani věrný
přítel nejvěrnější –
jako jestřáb zakroužím nad krajinou
a spatřím tě
Ó liáno Óh liáno mé cesty
Jsem zde mezi svými předky pohanskými
vlkodlaky
Dnes budu spát s bosorkou zahálky
Zítřejší pojím hadry nafty v malině s polednicí
Sssskřítkové jehly a víly růžence mně stopnou
fáro s čertem řízené do Pešti
zatímco budu ležet v kupce slávy
jako močovik s Doljou na dlani
Člověk musí věřit na zázraky
protože je zázrak
zázrak který nenávidí svou vlastní spokojenost
– – – – Vrátil se domů

Maďarský štych

Step slyší step
rovina zahádá rovině
Řekni mi to narovinu!

Telegrafní tyče trpí křivicí
Opera kukuřice
slunečnice
čirok
Tarot

Země je vyprahlá jako já
Kaluž vody nespasí slunce
 Slunce vyhoří
 ultramarín zčerná
 guma chytne neštovice
 a každá pověst zůstane pózou
jenom ve mně zůstane světlo
 /a ještě v někom?/
Jiskřička světla –

Záblesk melodie kterou neposlouchám
Obraz na který se nedívám
Dopis který nepíši
Věc o kterou nežádám
Země do které necestuji
Byt v němž nebydlím
Kniha kterou nečtu
Nástroj který nepoužívám
Hra kterou nehraji
Záležitost o které jsem mluvil a mluvil
Den na který jsem se těšil
Příležitost kterou nedovedu využít
Předmět na který nevím jak odpovědět

Je to problém
Který se nedá vytočit telefonem
oznámení které nelze vyvěsit

ale je to jediný úspěch
ke kterému se dá
 gratulovat

Sněhulák slunečního svitu

Tlusté hvězdy zapadly za rám světlíku
Zelenomodrý chlapeček s dlouhými fialovými
vlasý
sedí na posteli z bílého obláčku trávy
zuby se mu lámou na biliony barevných
sklíček
Opuchlé černé pohledy spaluje vítr
tripové fantazie
Žluté vrásky končí za smrtí
„Jak se máš chlapečku?“
„Ty určitě nejsi zlý skřivánek.“
„Pojď, sedni si na mé žhavé koleno.“
„Smím tě pohladit?“
„Proč nemůžeš chodit?!"
„Aha, bojíš se, abys nepodupal záhonky
sedmikrásek pod tebou.“
„No, to nevadí, půjdu k tobě já.“
„Dám větší pozor.“
„Vezmu si tě za manžela.“
„Pověsím si tě na krk.“
„Proč vrtíš hlavou?“
„Proč se rozplýváš?“
„Bez tebe budu smutný sarkofág z alabastru,
nešťastný vůl.“

Nebe cinká rolničkami.

Balaton

Jak seschlý štíhlý list kukuřice
utahaný po čardáši
leží na slunci
v oleji na opalování

Sen v autocampingu Nirvana

Poblíž Keszthely šlápl jsem do špinavého
ucha nirvány a zaklepal jsem pečetným
prstem pádla života na její kožich
z rákosu.

Prťavá roztoužená vlnka mi zalepila oko
Prozřetelnosti,

naštval jsem se a zajódloval: „Utek ti srnec
z květináče nebo co?“ Měl jsem ještě
kraba hysterie z koncertu Metra.

Nirvána naladila basy tmy, vyhodila vítr
z vodních rostlin jako rekvizitu
a zalila písek na břehu advaity poezií;
potom se na mě zadívala jako na scénický
efekt a zvolala nadšeně: „Není pamětníků
mých narozenin! Obrazy, které jsem nakupila,
rozmnožují jen proto, abych zdůraznila
tuto skutečnost.“

Odpověděl jsem jí pěstí: „Stojí ti kořist za ten
zápas? Vznešený dlí ve skutku.“

„Dělám se pro sebe,“ zafrkala bolestí.

Z gazeliho lesa bylo slyšet kázání.

Ohnivý míč se zaryl do mého srdce.

Tumáš čerte kropáč, slovo dalo slovo. Nechtěl
jsem jí zůstat nic dlužen, proto jsem
zvolal i k obloze marnosti: „Kde je
ruch, tam je život.“

Vychrlila na mě ryze maďarsky baletním
sborem: „Csak használt dolgain vannak!“

To byl gól! Nadýchl jsem se, nasadil boxera
a vyrovnal kuličkovým ložiskem své
oligofrenické metafyziky, absolutně
dokonalé věčným stavem alkoholu: „Tvá
vyumělkovanost je izolační páska naděje.
Jsi pouhý podnájemník oblohy, kterou
stvořila mystika klidného toku myšlenky,
blesk imbecility je tvým vládcem.“

Obrovská vlna mi podrazila nohy a zavekla
mě daleko od praktického břehu života.
Šílený chechot její pěny mě přesvědčil
o tom, že nejde o žádný žertík.
Utopil jsem se ve všech ontologických
důkazech, čichaje si ke dnu, maje na mysli
známou větu: „Věř, protože tvá víra je nesmyslná.“

Smrt vyvolala oponu nad žádostivou hladinou;
má duše vzlétla a pravila zdechlým rybám na
písku: „Hastrmani nejsou!“

Jsem doma

Kdo podá svědectví o plodnosti
lidských stromů?
A bude to svědectví opravdovým svědectvím
Největší Rozkoší?

Žijeme tak že užíváme párátka?
A v kterém vesmírném muzeu budou
k uvidění?

Ze strnišť Zetor duje
kombajn pobrukuje
rumělková a karmínová červeň je tady
předseda si zapsal všechny rady
Oranž se chvěje Zeleň praská
Dobytek v kravíně nad řezankou mlaská
Sytá žluť stojí a ani nemrká
nad pastvinou stojí holub s holubicí vrká
Poslední vzbouřené tóny hnědi
zvoní na horu
z masa a sýru
a taky tvarohu

Řípa je vyorána
Brambora vykleštěna
švestka luhována
jedlé žaludy ve skrýších nahněvaných loupežníků
jabloně natřeny vápnem od kořene po korunu
léto uzavřeno v zavařovacích sklenicích žvýká gumu
Les vůně houby nejistoty
Ó lesy a pralesy! ptáci odlétají
Ó netopýří slavík
ó pěnice zahradnice
ó konopas v jahodové šťávě
ó ůhýk s kobylymi zuby
ó hydrokopický lejssek
ó budižník kosmického prachu
Ó bělořit ze silonu

... Stříbrný zářijový vzduch
Tajemná zamlžená dálka
ve vlasech
mám babí léto voní podzimem
a stačí mu dát jméno
:
Jsemdoma

Teprve mnohem později chápeme

Nejprve jsme zděšeni
potom svou zděšenost tlumíme
Nejprve jsme zvědaví
potom kojíme zvědavost
– srovnáváme bezvýznamné s významným
potom nevíme, co je bezvýznamné
Dychtivé objevitelské oči zírají na glóbus
Dychtivé objevitelské oči zírají na učitele
do knihy na plátno pod stůl
do hospody do motoru na desku
po penězích
dychtivé objevitelské oči
Žasneme nad knedlíky dokud je nesníme
nad půllitrem dokud jej nevypijeme
nad autákem dokud jej nenabouráme
dychtivé objevitelské oči
Pátrači smyslu života
Útěky z domova
rákoska nebo řemen
potom polepšovna
Litujeme toho co jsme dobrovolně opustili
Vyžít všechno vyžít
Vyžít
do malíčku
Věčné mraky šedivosti vrásek
dychtivých objevitelských očí
Jde se proti proudu
a je to jedno
nebo dvojí

Adresa

/přítele s kterým si dopisují/
Sen Bohužel
Horní Radost nad Představou
Páté Ráno
Zítřa

Obsah

O čem přemýšlel měsíc červenec.....	1
Na Mamaiu.....	4
Bukurešť.....	5
Na stanici první pomoci.....	7
Přes všechny překážky.....	8
Postrach crikvenického letoviska.....	9
Přímořská cesta.....	10
Letní noc na Makarské riviéře.....	13
Splynutí.....	14
Na jih od Boky Kotorské.....	15
Pondělní ráno ve Splitu.....	16
Krize na dálnici z tohoto světa.....	17
Sezení s dervišem.....	19
Zápis při holení.....	20
V sofijské cukrárně.....	22
V pokoji č. 13 hotelu Oves.....	23
Ze dna Atanasovy vodní dýmky.....	24
Expozice.....	25
Trosečník jižních hvězd.....	26
Mořský památník.....	27
Za dva dny pánem skutečnosti.....	29
Maďarský štych.....	30
Sněhulák slunečního svitu.....	31
Balaton.....	32
Sen v autocampingu Nirvana.....	33
Jsem doma.....	34
Teprve mnohem později chápeme.....	35
Adresa.....	36

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016